Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

11 ноември 2015 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Връчване на съдебни и извънсъдебни документи — Понятие за извънсъдебен документ — Частен документ — Трансгранично значение — Функциониране на вътрешния пазар“

По дело C-223/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (първоинстанционен съд № 7 на Лас Палмас де Гран Канария, Испания) с акт от 28 април 2014 г., постъпил в Съда на 7 май 2014 г., в рамките на производство по дело

**Tecom Mican SL,**

**José Arias Domínguez,**

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano (докладчик), заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits и M. Berger, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 март 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Tecom Mican SL, от T. Rosales Hernández, abogado,

— за испанското правителство, от A. Gavela Llopis, в качеството на представител,

— за германското правителство, от T. Henze и J. Kemper, в качеството на представители,

— за унгарското правителство, от M. Fehér и G. Koós, в качеството на представители,

— за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, A. Fonseca Santos и R. Chambel Margarido, в качеството на представители,

* Език на производството: испански.

— за Европейската комисия, от F. Castillo de la Torre и M. Wilderspin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 юни 2015 г.,

постанови настоящото

## Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 16 от Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета (ОВ L 324, стр. 79).

2 Запитването е отправено в рамките на жалба, подадена до Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (първоинстанционен съд № 7 на Лас Палмас де Гран Канария) от търговски представител, Tecom Mican SL (наричан по-нататък „Tecom“), срещу решение на съдебния секретар на тази юрисдикция за отказ, извън рамките на съдебно производство, да връчи на MAN Diesel & Turbo SE (наричано по-нататък „MAN Diesel“) писмена покана.

## Правна уредба

*Международно право*

3 Член 17 от Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела (наричана по-нататък „Хагската конвенция от 1965 г.“) гласи:

„Извънсъдебни актове, издадени от органи и компетентни длъжностни лица на една договаряща държава, могат да бъдат изпратени за връчване в друга договаряща държава в съответствие с начините и при условията, предвидени в тази конвенция“.

4 В Manuel pratique sur le fonctionnement de la convention de La Haye (Постоянно бюро на Хагската конференция по международно частно право, Практически наръчник за функционирането на Хагската конвенция за връчването, 3-то изд., Bruylant, Брюксел, 2006 г.) се посочва по-конкретно, че „извънсъдебните документи се различават от съдебните документи, доколкото не са пряко свързани с дадено производство, а от чисто частните документи — тъй като изискват участието на „орган или длъжностно лице“.

*Право на Съюза*

5 С акт от 26 май 1997 г. Съветът на Европейския съюз приема на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз (членове K—K.9 от Договора за Европейския съюз са заменени с членове 29—42 ЕС) Конвенцията за връчване в държавите членки на Европейския съюз на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела (ОВ C 261, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 11, стр. 206, наричана по-нататък „Конвенцията от 1997 г.“).

6 В тази конвенция не е определено понятието за „извънсъдебен документ“. При все това в обяснителния доклад относно изготвената въз основа на член K.3 от Договора за Европейския съюз Конвенция за връчване в държавите — членки на Европейския съюз, на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела (ОВ C 261, стр. 26) в коментара на член 1 от тази конвенция е посочено следното:

„[…] Що се отнася до извънсъдебните документи, не е възможно да им се даде конкретно определение. Може да се приеме, че става въпрос за изготвените от длъжностно лице документи като съдържащите нотариално удостоверяване документи, съставените от съдебен изпълнител документи, документите, съставени от официален орган на държавата членка, или още документите, чиито естество и важност обосновават връчването им на техните получатели чрез официална процедура“.

7 Посочената конвенция не е ратифицирана от държавите членки.

8 Вдъхновен от нейния текст Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета от 29 май 2000 година за връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела в държавите членки (ОВ L 160, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 161) е предвиждал в член 16:

„Извънсъдебни документи могат да бъдат предадени за връчване в друга държава членка в съответствие с разпоредбите на настоящия регламент“.

9 Член 17, буква б) от този регламент е предвиждал изготвянето на справочник с наименованията на документите, които могат да се връчват в съответствие с посочения регламент.

10 Посоченият справочник се е намирал в приложение II към Решение 2001/781/ЕО на Комисията от 25 септември 2001 година за приемане на наръчник за приемащите агенции и справочник с документите, които подлежат на връчване съгласно Регламент № 1348/2000 (ОВ L 298, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 4, стр. 3), в редакцията му след изменението с Решение 2007/500/ЕО на Комисията от 16 юли 2007 г. (ОВ L 185, стр. 24). Той е обхващал информацията, съобщена от държавите членки в приложение на член 17, буква б) от Регламент № 1348/2000. По отношение на Кралство Испания в него е посочено, че „[щ]о се отнася до извънсъдебните документи, които подлежат на връчване, става въпрос за несъдебни документи, издадени от публични органи, които съгласно испанския закон са компетентни да извършват връчване“.

11 Регламент № 1348/2000 е отменен и заменен с Регламент № 1393/2007.

12 Съгласно съображения 2 и 6 от Регламент № 1393/2007:

„(2) Правилното функциониране на вътрешния пазар изисква подобряване и ускоряване на предаването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела за връчване от една от държавите членки в друга.

[…]

(6) Ефективността и бързината на съдебното производство по граждански дела изискват прякото и бързо изпращане на съдебни и извънсъдебни документи между местни органи, определени от държавите членки […]“.

13 Член 2, параграф 1 от този регламент гласи:

„Всяка държава членка определя държавни длъжностни лица, органи или други лица, наричани по-долу „предаващи органи“, които са компетентни да изпращат съдебни и извънсъдебни документи за връчване в друга държава членка“.

14 В съответствие с член 23, параграф 1 от посочения регламент Кралство Испания съобщава на Европейската комисия, че е определило като „предаващ орган“ секретаря на националните юрисдикции (Secretario Judicial) (наричан по-нататък „секретарят“).

15 Членове 12—15 от Регламент № 1393/2007 предвиждат „други начини за предаване и връчване на съдебни документи“.

16 Член 16 от този регламент има следното съдържание:

„Извънсъдебни документи могат да бъдат предадени за връчване в друга държава членка в съответствие с разпоредбите на настоящия регламент“.

*Испанско право*

17 Закон 12/1992 относно договора за търговско представителство (Ley 12/1992, sobre contrato de agencia) от 27 май 1992 г. (BOE от 29 май 1992 г., наричан по-нататък „Закон 12/1992“) транспонира във вътрешното испанско право Директива 86/653/ЕИО на Съвета от 18 декември 1986 година относно координирането на правото на държавите членки, свързано с дейността на самостоятелно заетите търговски представители (ОВ L 382, стр. 17; Специално издание на български език, глава 6, том 1, стр. 176).

18 Член 15, параграф 2 от Закон 12/1992 предвижда:

„Търговският представител има право да изисква да му бъде предоставено счетоводството на принципала, което му е необходимо, за да провери всички данни относно на дължимата му комисиона и съгласно формата, предвидена в Търговския кодекс. Освен това търговският представител има и право да получи данните, с които разполага принципалът и които биха били необходими за проверка на размера на посочената комисиона“.

19 Член 28 от посочения закон, озаглавен „Обезщетение за клиентелата“, гласи:

„1. При прекратяване на договора за търговско представителство, сключен за определен или неопределен срок, търговският представител има право на обезщетение, ако е привлякъл нови клиенти за принципала или значително е увеличил обема на търговията със съществуващи клиенти и принципалът продължава да извлича съществени ползи от търговията с такива клиенти, и изплащането на това обезщетение е оправдано, с оглед наличието на клауза за забрана на конкурентна дейност, както и на комисионата, която губи търговският представител, и други обстоятелства по случая.

[…]“.

20 Съгласно член 31 от Закон 12/1992:

„Искът, с който се търси обезщетението за клиентела или обезщетението за понесени вреди, се погасява по давност в срок от една година, считано от развалянето на договора“.

**Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси**

21 През ноември 2009 г. MAN Diesel, дружество по германското право, и Tecom, дружество по испанското право, сключват договор за търговско представителство.

22 На 8 март 2012 г. MAN Diesel разваля едностранно този договор, считано от 31 декември 2012 г.

23 Вследствие на това разваляне на договора на 19 ноември 2013 г. Tecom иска от съдебния секретар на Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (първоинстанционен съд № 7 на Лас Палмас де Гран Канария) да връчи на MAN Diesel посредством компетентния германски орган писмена покана, с която в съответствие със Закон 12/1992 търси плащането на сума, която според Tecom е дължима като обезщетение за клиентелата при прекратяването на договора и суми, дължими за неплатени комисиони или при условията на евентуалност предаването на счетоводна информация. В това писмо освен това се посочва, че същото искане за плащане вече е било отправено до MAN Diesel с друга покана, изготвена от испански нотариус, за да ѝ се придаде правната сила на нотариален акт.

24 На 11 декември 2013 г. секретарят отхвърля искането на Tecom, поради това че няма висящо съдебно производство, в рамките на което да се направи поисканото съдебно съдействие.

25 На следващия ден Tecom подава молба за оттегляне на този отказ, поддържайки, че съгласно решение Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395) член 16 от Регламент № 1393/2007 не изисква наличието на висящо съдебно производство, за да се извърши връчването на извънсъдебен документ като разглеждания в делото по главното производство.

26 При всички случаи на 13 декември 2013 г. Tecom връчва на MAN Diesel посредством испански нотариус писмена покана, с която иска плащането на дължимите неплатени комисиони, както и на обезщетение за клиентелата, за да спази давностния срок от една година, считано от развалянето на договора, предвиден в член 31 от Закон 12/1992 за предявяване на иска за това обезщетение.

27 С определение от 20 декември 2013 г. съдебният секретар отхвърля молбата за оттегляне на отказа и потвърждава обжалвания отказ, като уточнява, че не може да се приеме, че всеки частен документ е „извънсъдебен документ“, който подлежи на „връчване“ по смисъла на член 16 от Регламент № 1393/2007. По-специално той приема, че само извънсъдебните документи, които по своето естество или по официалния си характер пораждат определени правни последици, попадат в приложното поле на този регламент.

28 На 2 януари 2014 г. Tecom подава ревизионна жалба срещу това определение, като твърди, че дори чисто частен документ може да бъде връчен като „извънсъдебен документ“ по смисъла на член 16 от Регламент № 1393/2007.

29 Сезиран с тази жалба, Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (първоинстанционен съд № 7 на Лас Палмас де Гран Канария) припомня, че наистина съгласно решение Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395) понятието за „извънсъдебен документ“ по смисъла на посочения член 16 е автономно понятие на правото на Съюза и че съдебното сътрудничество, посочено в този член и в Регламент № 1393/2007, „може да се прояви както в рамките на съдебно производство, така и извън него“. При все това той също посочва, че не разполага с никакви данни, позволяващи да се определи дали документ, който не е издаден, нито съставен от публичноправен орган или длъжностно лице, може да се счита за „извънсъдебен документ“.

30 При това положение Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (първоинстанционен съд № 7 на Лас Палмас де Гран Канария) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли чисто частен документ да се счита за „извънсъдебен документ“ в съответствие с член 16 от Регламент № 1393/2007, въпреки че не е бил издаден от несъдебен публичен орган или несъдебно длъжностно лице?

2) Ако да, всеки частен документ ли може да се счита за извънсъдебен, или само този, който притежава определени характеристики?

3) Дори ако частният документ притежава подобни характеристики, може ли гражданин на Съюза да иска връчването на този документ по реда на член 16 от Регламент № 1393/2007, когато вече е връчил същия посредством несъдебен публичен орган, например нотариус?

4) Накрая, трябва ли за целите на член 16 от Регламент № 1393/2007 да се отчита дали посоченото сътрудничество има трансгранично значение и дали е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар? В кои случаи трябва да се счита, че сътрудничеството има „трансгранично значение и е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар“?“.

**По преюдициалните въпроси**

*По първия и втория въпрос*

31 С първия и втория си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали и евентуално при какви условия член 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в този член понятие за извънсъдебен документ включва частен документ, който не е бил изготвен или удостоверен от публичен орган или длъжностно лице.

32 За да се даде полезен отговор на тези въпроси, следва веднага да се напомни, че що се отнася до понятието за „извънсъдебен документ“, посочено в член 16 от Регламент № 1348/2000, отменен и заменен с Регламент № 1393/2007, Съдът вече е приел, че то трябва да се разглежда като самостоятелно понятие на Съюза (решение Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т. 49 и 50). Както обаче е извел на преден план генералният адвокат в точка 46 от своето заключение, няма никакво основание да не се тълкува по аналогичен начин същото понятие за извънсъдебен документ, посочено в член 16 от Регламент № 1393/2007.

33 В това отношение следва също да се посочи, че както Съдът вече е приел, посоченото понятие за извънсъдебен документ трябва да се схваща в широк смисъл и не би могло да се ограничи единствено до документите, свързани със съдебно производство, като може да включва и документи, изготвени от нотариуси (вж. в този смисъл Решение Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т.56—59).

34 При все това сама по себе си тази констатация не позволява да се определи дали подобно понятие включва единствено изготвените или удостоверени документи, извън съдебно производство, от публичен орган или длъжностно лице, или то обхваща също и частните документи.

35 При липсата обаче на уточнение в самия текст на член 16 от Регламент № 1393/2007, за да се определи за тази цел обхватът на посоченото понятие, следва да се вземе предвид, в съответствие с постоянната съдебна практика, контекстът на посочения член 16 и целите, преследвани с този регламент, както и евентуално неговият генезис (вж. решения Drukarnia Multipress, C-357/13, EU:C:2015:253, т. 22 и Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, т. 30).

36 Най-напред що се отнася до контекста, важно е да се припомни, че Регламент № 1393/2007, приет на основание член 61, буква в) ЕО, въвежда, както е посочено в съображение 1 от него, механизъм за вътреобщностно връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела, целящ прогресивното въвеждане на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

37 В тази перспектива следва също да се посочи, че съгласно съображение 2 от този регламент той има за цел подобряване и ускоряване на предаването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела между държавите членки, за да засили правилното функциониране на вътрешния пазар (вж. в този смисъл решениея Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 29 и 34 и Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т. 54).

38 От тези уточнения относно обхвата на понятието за извънсъдебен документ обаче не се извежда никакъв решаващ признак, поради което се оказва необходимо да се потърсят други полезни елементи и в законодателството преди Регламент № 1393/2007, и по-конкретно в контекста на развитието в областта на съдебното сътрудничество по граждански дела, в който той се вписва (вж. в този смисъл решение Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, т. 50).

39 В това отношение е важно да се напомни, че с акт от 26 май 1997 г., дори преди влизането в сила на Регламент № 1348/2000, Съветът е приел Конвенцията от 1997 г.

40 В тази конвенция не е дадено определение на понятието за извънсъдебен документ. При все това свързаният с нея обяснителен доклад, споменат в точка 6 от настоящото решение, е посочвал в коментара на член 1, че това понятие може да включва не само изготвените от длъжностно лице документи като съдържащите нотариално удостоверяване документи, съставените от съдебен изпълнител документи или документите, съставени от официален орган на държавата членка, но и още частните документи, „чиито естество и важност обосновават връчването им на техните получатели чрез официална процедура“.

41 Макар посочената конвенция да не е ратифицирана от държавите членки, тя въпреки това е послужила като източник на вдъхновение при изготвянето на Регламент № 1348/2000, с чието приемане се е целяло по-конкретно да се осигури последователност на получените резултати при сключването на същата конвенция.

42 Наистина Регламент № 1348/2000 също не е определял по точен и еднообразен начин понятието за извънсъдебен документ и по силата на член 17, буква б) от него той само е възлагал на Комисията задачата да изготви, след съгласуване с държавите членки, справочник, посочващ документите, които подлежат на връчване, като информацията, съобщена по този начин от държавите членки, впрочем е имала само примерен характер (вж. решение Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т. 46 и 47).

43 Прочитът на този справочник обаче показва, че под контрола на Комисията държавите членки са определили по различен начин документите, които според тях подлежат на връчване в съответствие с посочения регламент (вж. решение Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т. 47), включвайки в категорията на извънсъдебните документи, както е

подчертал генералният адвокат в точка 36 от своето заключение, не само актовете, издадени от публичен орган или длъжностно лице, но и частните документи, имащи специфично значение в дадения правен ред.

44 От всички гореизложени съображения може да се направи изводът, че в съответствие с насоките, произтичащи от цитираната съдебна практика в точка 33 от настоящото решение, и както е подчертано от генералния адвокат в точка 60 от неговото заключение, понятието за „извънсъдебен документ“ по смисъла на член 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува като обхващащо едновременно документите, изготвени или удостоверени от публичен орган или длъжностно лице, и частните документи, чието официално предаване на техния адресат, пребиваващ в чужбина, е необходимо за упражняването, доказването или защитата на дадено право или правна претенция по граждански или търговски дела.

45 Всъщност, трансграничното предаване на подобни документи посредством въведения с Регламент № 1393/2007 механизъм за връчване спомага също за засилване в областта на сътрудничеството по граждански и търговски дела на правилното функциониране на вътрешния пазар и съдейства за прогресивното въвеждане на пространство на свобода, сигурност и правосъдие в Европейския съюз.

46 С оглед на гореизложеното на първия и втория въпрос следва да се отговори, че член 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в този член понятие за извънсъдебен документ обхваща не само документите, изготвени или удостоверени от публичен орган или длъжностно лице, но и частните документи, чието официално предаване на техния адресат, пребиваващ в чужбина, е необходимо за упражняването, доказването или защитата на дадено право или правна претенция по граждански или търговски дела.

*По третия въпрос*

47 С третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че връчването на извънсъдебен документ по реда, предвиден в този регламент, е допустимо дори когато първо връчване на този документ е било вече осъществено по друг начин на предаване.

48 В самото начало е важно да се отбележи, че не става ясно нито от материалите по делото, нито от уточненията, направени от страните в хода съдебното заседание, дали първото връчване, посочено в този въпрос, е било извършено посредством начин на предаване, който не е предвиден в Регламент № 1393/2007, или по някой друг от въведените с него начини на предаване.

49 При тези условия, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, следва, на първо място, да се разгледа хипотезата, в която молител е извършил първото връчване по ред, който не е предвиден в Регламент № 1393/2007.

50 В тази връзка е достатъчно да се отбележи, че текстът на член 1, параграф 1 от този регламент пояснява, че последният се прилага за граждански или търговски дела, „когато, за да бъде връчен един […] извънсъдебен документ, той трябва да бъде изпратен от една държава членка в друга“ (решение Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 20).

51 В този контекст, както Съдът вече е приел, посоченият регламент предвижда само два случая, при които връчванията на документи между държавите членки излизат извън неговото приложно поле и не могат да бъдат осъществени с въведените от него средства, а именно, от една страна, когато е неизвестно местоживеенето или обичайното местопребиваване на

адресата и от друга страна, когато последният е посочил упълномощен представител в държавата, където се провежда съдебното производство (вж. решение Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 24).

52 По този начин е безспорно, както е подчертал генералният адвокат в точка 75 от своето заключение, че Регламент № 1393/2007 не предвижда никакво друго изключение от използването на начините, предвидени за предаването между държавите членки на извънсъдебен документ, в случай че молител преди това вече е връчил същия документ посредством различно от предвидените в този регламент средства за предаване.

53 От това следва, че в този случай остава допустимо трансграничното връчване на извънсъдебен документ по начините за предаване, предвидени в Регламент № 1393/2007.

54 На второ място, що се отнася до обстоятелствата, свързани с хипотезата, в която молител е извършил първо връчване по реда, предвиден в Регламент № 1393/2007, следва да се отбележи, че този регламент предвижда изчерпателно различните начини за предаване (вж. решение Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 32), приложими за връчването на извънсъдебни документи по силата на член 16 от него.

55 По-специално член 2 от този регламент предвижда, че предаването на тези документи трябва по принцип да се извършва между определените от държавите членки предаващи органи и получаващи органи (решение Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 30).

56 Освен това посоченият регламент предвижда в раздел 2 други начини за предаване на документите, като например предаването по консулски или дипломатически път, както и връчването от служители на дипломатически или консулски представителства, чрез пощенски услуги или също така, по молба на всяко заинтересовано лице, пряко посредством длъжностни лица, държавни служители или други компетентни лица от получаващата държава членка (решение Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 31).

57 В този контекст следва въпреки това да се уточни, от една страна, че Регламент № 1393/2007 не е въвел йерархия между различните начини за предаване, които е въвел (решения Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, т. 31 и Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, т. 20).

58 От друга страна, следва да се отбележи, както е изтъкнал генералният адвокат в точки 78 и 79 от своето заключение, че за да се гарантира бързото извършване на трансграничното предаване на съответните документи, този регламент не възлага нито на предаващите и получаващите органи, нито на служителите на дипломатически или консулски представителства, нито на длъжностни лица, държавни служители или други компетентни лица от получаващата държава членка задачата да проверяват целесъобразността или релевантността на причините, поради които молител извършва връчване на документ посредством предвидените начини за предаване.

59 От тези съображения следва, че в областта на връчването на извънсъдебен документ молителят може не само да избере един или друг начин на предаване, предвиден в Регламент № 1393/2007, но и да използва едновременно или последователно два или повече начина, които с оглед на конкретните обстоятелства счита за най-целесъобразни или най-подходящи (вж. в този смисъл решение Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, т. 21, 22 и 31).

60 Вследствие на това връчването на извънсъдебен документ по един от начините, предвидени в Регламент № 1393/2007, остава валидно дори ако вече е било извършено първо предаване на този документ по различен от така предвидените начини.

61 С оглед на всички гореизложени съображения на третия въпрос следва да се отговори, че Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че връчването на извънсъдебен документ по реда, предвиден в този регламент, е допустимо дори когато молителят вече е извършил първо връчване на този акт посредством друг начин на предаване, който не е предвиден в посочения регламент, или по друг от въведените с него начини на предаване.

*По четвъртия въпрос*

62 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че за целите на прилагането на този член следва във всеки отделен случай да се проверява дали връчването на „извънсъдебен документ“ има трансгранично значение и е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар.

63 В това отношение, що се отнася, първо, до трансграничното значение, достатъчно е да се припомни, че Регламент № 1393/2007 е мярка, която съгласно член 61, буква в) ЕО и член 65 ЕО спада към областта на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси, имащо тъкмо подобно значение (вж. в този смисъл решение Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т. 53).

64 Така член 1, параграф 1 от посочения регламент предвижда изрично, че без да се засягат изключените от неговото приложно поле сектори, той се прилага за граждански или търговски дела, когато, за да бъде връчен един съдебен или извънсъдебен документ, той трябва да бъде изпратен „от една държава членка в друга“.

65 Поради това, доколкото трансграничното значение на предаването на съдебен документ или, както е в случая, извънсъдебен документ представлява обективно условие за приложимост на Регламент № 1393/2007, то трябва да се разглежда като по необходимост винаги изпълнено, когато връчването на подобен документ попада в приложното поле на този регламент, и по този начин трябва да бъде извършено в съответствие с въведената с него система.

66 Второ, що се отнася до правилното функциониране на вътрешния пазар, безспорно е, че то представлява, както става ясно от съображение 2 от Регламент № 1393/2007, основната цел на механизма на връчване, предвиден в него (вж. в този смисъл решение Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, т. 55).

67 В този контекст, доколкото предвидените в посочения регламент средства за предаване на съдебни и извънсъдебни документи са били изрично въведени, за да се постигне посочената цел, е оправдано да се счита, че когато са налице условията за прилагане на тези средства, връчването на подобни документи неминуемо спомага за правилното функциониране на вътрешния пазар.

68 Вследствие на това, както генералният адвокат също е подчертал в точка 71 от своето заключение, не е нужно да се разглежда правилното функциониране на вътрешния пазар преди всяко връчване, извършено по реда, предвиден в Регламент № 1393/2007, и по-конкретно в член 16 от него.

69 С оглед на всички съображения на четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че когато условията за неговото прилагане са изпълнени, не следва във всеки отделен случай да се проверява дали връчването на извънсъдебен документ има трансгранично значение и е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар.

**По съдебните разноски**

70 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Член 16 от Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в този член понятие за извънсъдебен документ обхваща не само документите, изготвени или удостоверени от публичен орган или длъжностно лице, но и частните документи, чието официално предаване на техния адресат, пребиваващ в чужбина, е необходимо за упражняването, доказването или защитата на дадено право или правна претенция по граждански или търговски дела.**

2) **Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че връчването на извънсъдебен документ по реда, предвиден в този регламент, е допустимо дори когато молителят вече е извършил първо връчване на този акт посредством друг начин на предаване, който не е предвиден в посочения регламент, или по друг от въведените с него начини на предаване.**

3) **Член 16 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че когато условията за неговото прилагане са изпълнени, не следва във всеки отделен случай да се проверява дали връчването на извънсъдебен документ има трансгранично значение и е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар.**

Подписи